

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 3 - 4 1973 1. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

NED MED KAPITALISMEN FOR SOSIALISMEN

ARBEIDERNES KAMPDAG

Beslutningen om å gjøre 1. mai til arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag ble fattet på den annen internasjonales første kongress i 1889. Men dens historiske opprinnelse går enda lenger tilbake. Allerede i 1860- og 70-årene hadde arbeiderorganisasjonen i USA ført store kamper for å erobre 8-timersdagen, og disse kampene fikk etter hvert større og større omfang.

I 1889 besluttet American Federation of Labour å gjennomføre en generalstreik den 1. mai for å erobre 8-timersdagen i hele USA. De amerikanske arbeidernes aktive og besluttsomme kamp var den direkte foranledning til den 2. Internasjonales vedtak. Forslaget ble fremsatt av den franske delegerte Delavigne og lød slik: "Det besluttes å organisere en stor internasjonal manifestasjon på en bestemt dato og således at arbeiderne i alle land og alle byer samtidig på den besluttede dag stiller krav til myndighetene om ved lov å begrense arbeidsdagen til 8 timer og også virkeliggjøre de andre beslutninger fra den internasjonale kongress i Paris. I betraktning av at en sådan manifestasjon allerede er blitt besluttet avholdt 1. mai 1890 av det amerikanske arbeiderforbund på dets kongress i St. Louis i des. 1888, fastsettes denne dag til avholdelsen av den internasjonale manifestasjon. De forskjellige nasjoners arbeidere skal gjennomføre denne manifestasjonen under de forhold som den særlige situasjon i deres land tilsier dem."

Beslutningen vakte stor internasjonal oppsikt og myndighetene i alle land innstilte seg straks på å møte dens virkeliggjørelse som om det gjaldt en direkte trussel om revolusjon.

1. mai 1890 var det i en rekke av Europas hovedsteder nesten beleiringstilstand. Særlig i Wien kom det til blodige sammenstøt med flere drepte og sårede. I Frankrike ble gatedemonstrasjoner forbudt og de demonstrasjoner som likevel fant sted ble møtt med militær oppbud. I England deltok flere hundre tusen i demonstrasjonene. I Italia og Spania kom det til tallrike sammenstøt med politiet og mange sosialister ble arrestert. Også i de nordiske land var det store demonstrasjoner som satte hele borgerskapet i skrekk. Som følge av demonstrasjonene kom det imidlertid i flere land til faglige konflikter fordi flere bedrifter gikk til lock-out som mottrekk mot at arbeiderne hadde gått fra arbeidet for å demonstrere.

Dermed begynte sterke motsigelser å gjøre seg gjeldende såvel innenfor den faglige som den politiske arbeiderbevegelse, og høyrekreftene forsøkte å gjøre 1. mai-dagen til en helt fredelig, nesten platonisk demonstrasjon for arbeiderklassens internasjonale solidaritet.

I Tyskland tok Bebel i en artikkel i Neue Zeit i 1892 stilling til striden om 1. mai. Han fortolket Parisresolusjonen slik at det ikke hadde vært dens mening å gjøre 1. mai til noen slags kraftprøve mellom arbeiderklassen og borgerskapet. "Demonstrasjonens formål var langt mer," skrev han, "å gi uttrykk for ideen om solidaritet mellom arbeiderne i alle kulturland, idet man samstemmig og enstemmig gikk inn for et krav som alle var overbevist om vanskelig kunne gjennomføres uten internasjonal overenskomst."

Det tyske sosialdemokratiske år å anbefalte i overensstemmelse med dette i de følgende år å henlegge 1. mai-toget til første søndag i mai og bare arrangere kveldsmøter på 1. mai-dagen. Den sosialdemokratiske kongress i Brussel i 1891 vedtok at 1. mai skulle være en allminnelig streikedag "forsåvidt dette ikke på grunn av omstendighetene i de forskjellige land gjøres umulig." På kongressen i 1893 gjorde

1. MAI 1908

man følgende tillegg: "Manifestasjonen den 1. mai for 8-timersdagen må samtidig i alle land bli en bekreftelse på arbeiderklassens energiske vilje til å oppheve klassemotsetningene gjennom en sosial omdannelse og på dens vilje til å opprettholde den internasjonale fred."

Alle de påfølgende sosialdemokratiske internasjonale kongresser (2. Internasjonale) gjorde vedtak i samme retning og

Forts.s. 9

Parlamentarismen

Borgerskapets alibi for demokratisk frihet.

Parlamentarismen er en forfatningsform hvor parlamentet anerkjennes som det øverste statsorgan som alle andre statsinstitusjoner er underkastet. Med andre ord: Parlamentarismen er en form for det moderne borgerlige demokrati, en form for borgerskapets herredømme.

Den er en del av det kapitalistiske samfunns politiske og juridiske overbygning, som har til oppgave å tjene den økonomiske basis i samfunnet. Derfor befester parlamentarismen borgerskapets utbytting av proletariatet. Når kapitalen først eksisterer behersker den hele samfunnet, ingen parlamentarisme, ingen form for stemmerett kan forandre dette.

Hvert fjerde år går det norske folk til valgurnene for å

Forts.s. 4

Folkeforførere

Tidligere hadde DNA et hegemoni innenfor arbeiderklassen, både politisk og organisatorisk. Dette har det skjedd en forandring med i den senere tid. Utviklingen i samfunnet har mer og mer avslørt DNA-ledelsens rolle som monopolkapitalens hjelper. Ikke minst har LO-ledelsen vist seg som kapitalismens varme forsvarere. Moms og lønnsoppgjør er klare bevis på det. Den sosialdemokratiske ideologi er blitt avslørt i store deler av befolkningen. Blant annet EEC-kampen bidro til dette, med opprettelsen av AIK.

Høyreledelsen innen DNA har praktisert folkeforførelse i den helt store stil, ved å skjønnmale kapitalismen, ved å snakke om "vi er alle i samme båt", og ved utrettelig å innarbeide klassesamarbeidsideologien i arbeiderklassen. Kapitalismen har bruk for et slikt "skjæmbrett" som kan skjule dens egentlige hensikt - utbytting. Derfor alt dette snakket om "velferdsstat" mens den "skjulte" sosiale nød vokser og omfatter stadig større grupper av eldre, uføre og syke. Ja etterhvert har utpressingen ved hjelp av rasjonalisering, effektivisering og nye lønssystemer utviklet seg dithen at forutsetningene for å greie seg noenlunde i dag er at du har god utdanning, god helse og er relativt ung og sprek. Da kan man ha en bra levestandard, forutsatt at man regner levestandard etter antall "ting" man kan skaffe seg. Men hvis man til levestandard også regner slike ting som nok av frisk luft og vann, tid til å dyrke kulturelle interesser og tid nok til å hvile ut så blir bildet straks et annet.

DNA's hegemoni og innflytelse har vært til stor hjelp for kapitalismen, uten DNA's klassesamarbeidsideologi kunne den ikke opprettholdt og økt sin utbytting under et skinn av demokrati. For kapitalismen og DNA-ledelsen har det først og fremst vært om å gjøre å hindre arbeiderne i å gjøre opprør på noen slags måte. Det gjelder å bevare roen på arbeidsplassen som det heter. For kapitalismen er det nødvendig for å kunne fortsette utbyttingen uforstyrret, og for god hjelp med dette er lakeiene belønnet med fete stillinger, fete gasjer, kongemid-

dager og alt slikt som småborgeren setter sann pris på.

Men som sagt, nå begynner det å rakne. Logisk nok, etterhvert som utbyttingen øker blir det vanskeligere og vanskeligere å opprettholde illusjonen om demokrati og velferdsstat. Men hva skal så kapitalismen gjøre nå, berøvet sitt skjæmbrett? Ja se om det ikke dukker opp nye hjelpere og skjønnmalere, i horisonten aner man konturene av en "venstrekoalisjon". Ja, ja, men det er vel noe helt annet vel? La oss se på det. DNA betrakter kapitalismen som en samarbeidspartner. Partiene i venstrekoalisjonen betrakter riktignok monopolkapitalismen som sin motstander, men å for en snill og føyelig motstander!

Hør bare - "Monopolkapitalens makt må beskjæres og begrenses" - "Overvåkningspolitiet må rette seg mot folkets fiender" (altså mot seg selv, min ann.) i IKPs programutkast.

"Ingen bevilgninger til det borgerlige militærapparat" - (krav i MLGs programutkast.)

Monopolkapitalen kan bare drive sin utbytting ved hjelp av sine utpressningsmidler, det borgerlige militær- og rettsapparat. Og den har ikke til hensikt å la sin makt beskjæres eller kontrolleres det aller minste, tvertimot, dens hensikt er uavlatelig å øke sin makt. Troen på parlamentets makt er stor i DNA, NKP og SF, og den parlamentariske taburettens tiltrekningskraft ikke mindre. Men den virkelige makt ligger ikke i Stortinget - den ligger hos industriherrene. For å etablere sin stat må arbeiderklassen først nedkjempe det borgerlige statsapparat - med makt - aldri har monopolkapitalen forlatt arenaen frivillig. Men først må arbeiderklassen vinne enhet, og enhet kan bare skapes i kamp mot opportunistiske og småborgerlige illusjoner. Kamp for enhet på arbeiderklassens eget selvstendige grunnlag, revolusjonær klassekamp for proletariats diktatur.

E.

Cirkus

Jeg er så glad i sirkus. Det er ingenting som morer meg mer enn akkurat det - og det ser ut til å bli et glimrende sirkusår.

For øyeblikket driver man med avslutningen av EF-forestillingen, som av og til var helt glimrende, men som nå synes utspilt som publikumsattraksjon. Men vi skal ikke underslå at enkelte av klovnene virkelig var av toppklasse. Det er ikke nødvendig å nevne navn, men la meg likevel fremheve Guttorm Hansen. Han røpet et sprudlende talent av det helt store. La oss imidlertid understreke at han ikke er alene.

Nå er vi inne i handelsavtaleforestillingen, men det foregår så langt borte at mye av gleden går tapt underveis. En av aktørene gjør seg imidlertid bemerket. Vi husker ham som en fremrakende kunstner på høyrevridd line under EF-debatten også - nemlig Lars Jakob Krogh. Hans mimikk når det går dårlig med forhandlingene er ubetalelig - kunst av stort format.

Forberedelsene til høstens store gallaforestilling - valget - er også i full gang. Det ser ut til å bli litt av en sensasjon innen sirkushistorien.

Årets motto er hentet fra Ibsen: Ord over ord sig hever --. Det blir sikkert en løfterik forestilling.

Av plasshensyn skal vi ikke gå i detalj, men nevne noen av de mest kjente kunstnerne. Jeg gleder meg fantastisk til å høre og se Ragnar Christiansen rase mot prisstigningen. Dette er et felt han virkelig behersker. Det er et spørsmål om det er noen her i landet som kan måle seg med ham når det gjelder å få prisene oppover.

En stor mann, jeg husker ikke hvem, skal ha sagt at hvis folk visste hvor kort avstand det er mellom FN og sandkassa, så ville de bli meget forbauset. Tenk på alle stjernene vi skal få se balansere på kassekanten utover sommeren og høsten. Tenk på de beinharde konfrontasjonene mellom partiene vi skal overvære i radio og TV. Her skal det gamle og det nye venstre gå holmgang. Det er ikke spørsmål om hvem som er lengst til

venstre - snarere tvert imot, men hvem som er mest venstre. Hva det betyr vet jeg ikke, men det er det store poenget under kampen.

Reidar T. Larsen møter i spissen for sin lyserøde momsetropp, men vil bli møtt av Bratteli og Willoch i noe mere stripet antrekk. Ryktene sier at disse to i fellesskap vil gå inn for oppheving av moms på kaviar og hummer. Så Larsen får det ikke lett.

Av de store komiske numrene skal vi bare nevne mannjevnningen mellom Kristelig Folkeparti og Høyre om hvem som er mest imot en endring i abortlovgivningen. Her kan en faktisk øyne ny rekord i hykleri. Alle som har fulgt med i norsk politisk sirkus vet at denne rekorden henger høyt, så vi har noe å glede oss til.

Hvem som skal stille opp for Arbeiderpartiet er noe uklart. Uttakningskampene foregår for tida. Kampen er hard og det flyter mye blod, men AP har så mange store navn fra sentrum og langt ut til høyre å velge mellom at publikum har noe å glede seg til.

Nytt av året er at det vil bli utdelt priser til forskjellige aktører som gjør seg fortjent til det - en slags Oscar med andre ord. Det er stor interesse om hvem som tar prisen som trøtteste og kjedeligste kunstner. Det skal bli morsomt å følge kampen om dette trofeet, men ni av ti kritikere holder på Bratteli.

Salighetsprisen går nok til Jakob Aano. Noe annet ville være en sensasjon. Storfavoritt til kaffeprisen er naturligvis Hegtun, men han må være klar over at konkurrentene har oppdagat kaffens virkninger. Saklighetsprisen vil neppe bli utdelt, men en kan aldri vite.

Vi har virkelig noe å glede oss til før hele forestillingen er over og deltakerne kan knappe opp øverste bukseknappene og puste ut i glede over at nå er alt som før.

Grr.

den röde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund,
Postboks 2863 - Kampen, Oslo 5.

Postgiro: 206842.

Redaksjon:

Einar Berg

Esther Bergerud

Lise Dedichen

Egil Engeland

Gunvor Heggelund

Kjell Hovden

Eyvind Viken

Ansvarlig: K. Hovden.

Trykk: Eget Kontor-offset

1. MAI 1973 !

1. mai er arbeiderklassens internasjonale kampdag. Parolen: Ned med kapitalismen og fram for sosialismen har vært de revolusjonære 1. mai-feiringers innhold. Også i dag - i 1973 - må dette være den revolusjonære 1. mai-feiringens framste krav. Kampen for sosialismen må i dag settes på dagsorden, som den strategiske målsetting for all kamp mot kapitalismens utbytting av arbeiderklassen.

Etterhvert som kapitalismen har utviklet seg er utbyttingen blitt mer og mer skjerpet. Dette har arbeiderklassen fått merke på kroppen gjennom den direkte reallønssenkning som med DNA og LO-apparatets velsignelse har funnet sted de siste år. Den sterkere utbytting har også gitt seg uttrykk i stadig hardere rasjonalisering og derved hardere arbeidspress. Samtidig økes den absolutte merverdi gjennom at kapitalistene i realiteten forlenger arbeidsdagen. Dette skjer gjennom den stadig mer omfattende overtid som arbeiderne blir tvunget til å ta for å kunne opprettholde den tidligere levestandard. Det lov-messige og nødvendige resultat av den kapitalistiske krisens utvikling er også at stadig flere arbeidsplasser som kapitalistene finner ulønnsomme blir nedlagt. Dette fører til at industrien blir konsentrert omkring store sentra, de såkalte pressområder. Arbeidsløsheten øker også etterhvert som den kapitalistiske krise utvikler seg.

Samtidig fører kapitalismen til at de nasjonale grenser helt forsvinner. For at de norske monopolkapitalister skal ekspandere og derved øke sin utbytting må de sammen med de øvrige vesteuropeiske monopolkapitalister delta i utbyttingen av den vesteuropeiske arbeiderklasse. Dette er den direkte årsak til at monopolkapitalistene her i landet med alle midler arbeider for å få Norge inn i EEC.

Dette fører til at motsetningsforholdet mellom monopolkapitalistene og det nasjonale borgerskap og småborgerskapet blir ytterligere tilspisset. Disse klasser kaster seg ut i en desperat kamp for å bevare sine privilegier og sin rett til fortsatt å utbytte den norske arbeiderklasse innenfor nasjonalstatens ramme. For arbeiderklassen er det ikke spørsmål om å forsvare den ene utbytteren mot den andre, men å kjempe mot hele det kapitalistiske samfunnssystemets utbytting av klassen. Derfor avviser Kommunistisk Arbeiderforbund den linjen som går ut på å underlegge arbeiderklassens kamp mot EEC en småborgerlig ledelse.

Innenfor arbeiderbevegelsen står det foran årets 1. mai-feiring tre politiske linjer mot hverandre. Den ene linjen er representert ved DNA og LO-ledelsens tradisjonelle 1. mai-feiring. Denne linjen går ut på en fullstendig underkastelse under monopolkapitalen. Nå som tidligere tar disse demonstrasjoner sikte på klassesamarbeid, passivisere arbeiderklassens kamp, og få klassen til stilltiende å godta den stadig hardere utbytting. Dette gjør de ved å forsøke å tilsløre klasse-motsetningene ved å framstille det som om arbeiderklassen og dens utbyttere har samme økonomiske interesser. Dette er den borgerlige linjen innenfor arbeiderbevegelsen. Denne linjen er blitt sterkt svek-

ket den senere tid på grunn av DNA og LO-ledelsens direkte engasjement for EEC-medlemskap.

Den andre linjen i 1. mai-feiringen blir representert av den såkalte "venstrebevegelse". Den har sitt direkte utspring i den småborgerlige innflytelse i arbeiderbevegelsen og kommer i første rekke til uttrykk gjennom slike organisasjoner som: SF, AIK, NKP og AKP. Trass i sterke indre motsigelser mellom alle disse organisasjoner forenes de i forsvaret av småborgerskapets klasseinteresser og i frykten for at arbeiderklassen skal organisere klassekampen mot hele borgerskapet på sitt eget revolusjonære grunnlag. Denne gruppering overtar nå mer og mer DNA's rolle som skjumbrett for kapitalismen. For også deres målsetting blir - trass i deres tilsynelatende revolusjonære fraser - å tilsløre klasse-motsetningen. Et konkret eksempel på dette er deres hovedparole til årets 1. mai-feiring: Forsvar seieren fra folkeavstemningen.

Hvilken seier er det her snakk om? Avstemningsresultatet var en midlertidig seier for det nasjonale borgerskap og småborgerskaps kamp for å bevare sine klasseinteresser. Men arbeiderklassen har ikke vunnet noen nye posisjoner ved denne avstemningen. Det som skjedde var bare at sosialdemokratenes regjering som direkte forsvarte monopolkapitalens interesser ble byttet ut med den småborgerlige regjeringen Korvald. For arbeiderklassen betyr dette ingen forandring, utbyttingen fortsetter og skjerpes mer og mer. Den småborgerlige "venstrebevegelses" hovedparole er derfor ingen kampparole for arbeiderklassen, men tjener bare til å tilsløre klasse-motsetningene og nødvendigheten av arbeiderklassens egen organisering. Et annet eksempel er deres parole om: Momsen vekk fra matvarer. Dette er Korvald-regjeringens pølsesnabb som arbeiderne forventes å glemme etter i stedet for å organisere lønnskamp mot dyrtid og prisstigning. Kapitalistene skal spares.

Den politiske "venstrebevegelses" linje er ikke noe mer "progressiv" enn den tradisjonelle klassesamarbeidsideologi. Den eneste klasse-messige forskjell er at sosialdemokratene ivaretar og forsvare de store kapitalistenes interesser mens de småborgerlige sosialister forsvare småborgerskapets illusoriske ønskedrømmer om å bevare en "snill" nasjonal kapitalisme.

Den tredje linjen som kommer til uttrykk ved årets 1. mai blir representert av Kommunistisk Arbeiderforbund. Den står i skarp kontrast til begge de andre linjene. Vi er den eneste organisasjon i Norge i dag som hevder at arbeiderklassens frigjøring bare kan være dens eget verk. Det vil si at arbeiderklassen må organisere sin egen kamp mot utbyttingen uansett om det er en stor eller liten kapitalist som står bak.

Vi er også den eneste organisasjon som klart påviser at parolen om nasjonal sjølråderett er en illusjon så lenge det høyt utviklede kapitalistiske samfunnssystemet består. Den lov-messige utvikling innenfor kapitalismen tilsier en stadig sterkere monopolisering og konsentrasjon. Det er også lov-messig at denne utvikling ikke kan foregå innenfor den gamle nasjonalstatens grenser, men uunngåelig må sprenges disse. Det som kjennetegner imperialismen er nettopp at disse nasjonale grenser sprenges gjennom den internasjonale kapital-konsentrasjon og gjennom militære og økonomiske blokk-dannelser som for eks. NATO og EEC. Vi kommunister påviser klart at det eneste som kan sikre arbeiderklassens nasjonale sjølråderett er den sosialistiske revolusjon og opprettelsen av proletariats diktatur.

Vi kommunister går inn for en enhet som har sitt direkte utgangspunkt i arbeiderklassens eget grunnplan og som har et klart klasse-messig og proletarisk innhold. Dette er også vår linje i årets 1. mai-feiring. Vi er absolutt for enhetsdemonstrasjoner på dette grunnlaget, men vi vil arbeide for at arbeiderklassens egen politiske og økonomiske interesse-kamp blir det ledende og bestemmende.

Ut fra dette vil vi oppfordre klassebevisste arbeidere til å vri den økende opposisjon mot DNA og LO-ledelsen ut av hendene på småborgerlige sosialister. Sett arbeidernes klassekamp opp som politisk plattform for denne kampen. Den dagsaktuelle kampen mot kapitalismen må ha et sosialistisk samfunn som perspektiv og målsetting. Det sosialistiske perspektiv og den antikapitalistiske kampen må være det politiske grunnlag for arbeiderklassens revolusjonære 1. mai-feiring.

Derfor har Kommunistisk Arbeiderforbund satt opp følgende paroler for årets 1. mai-feiring:

NED MED KAPITALISMEN - FOR SOSIALISMEN. ARBEIDERFRONT MOT IMPERIALISMEN - FOR INTERNASJONAL ARBEIDERSOLIDARITET. DYRTIDA MÅ MOTES MED RESOLUTT LØNSSKAMP. FULL KOMPENSASJON VED INDEKSOPPGJØRET. BRUK STREIKEVAPNET OM NØDVENDIG. FORTSATT KAMP MOT EEC. NED MED KLASSESAMARBEIDET - FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN.

Tortur i nord-vietnamesiske fengsler?

Dersom folkeopinionen skal feste lit til påstandene om tortur av de amerikanske fangene i Nord-Vietnam, bør telegrambyråene være noe mere forsiktig med de bildene de offentliggjør av de samme fangene.

De kunne for eks. låne eller stjele bilder fra Sør-Vietnam, der de løslatte fangene enten må bevege seg på krykker eller på bære. Tigerburene gjør de fleste som har vært innesperret i dem til krøplinger for livstid. Det ser forøvrig ut som en smart journalist har tenkt på den muligheten til forfalskning det ligger i det faktum at vietnameserne er ett folk og ser likedan ut i sør og nord - bortsett iblant fra ansiktsuttrykket. For hvem er det som har tatt det bildet i "Dagbladet" der "amerikanske fanger snur ryggen til en nordvietnamesisk fotograf"? Den "nordvietnamesiske" fotografen kan det jo ikke være?

Line Dedichen.

Et faktum er det i hvert fall at de som vil kan få sin anti-kommunistiske overbevisning bekreftet ved å høre på visse radiostasjoner eller lese visse aviser, og omvendt. Situasjonen er fortsatt den samme som under krigen og okkupasjonen her da vi visste hvem vi kunne stole på. Etter Marshall "hjelp" og NATO og revisjonismens sorgelige utbredelse i øst- som i vestlige kommunistpartier, har pålitelighetsgrensen forflyttet seg merkbart, men det finnes også avvik på begge sider, for eks. filmskuespillerinnen Jane Fonda som har snakket med amerikanske fanger i Hanoi som hadde vært meget fornøyd med sin behandling. Men så fornøyd at de har latt seg påvirke eller omvende av sine kommunistiske fangevoktere er de kanskje ikke denne gangen, som etter Koreakrigen. Da var det ca. 2500 amerikanske soldater som dette hadde hendt og det ga amerikanerne hjemme et fryktelig sjokk. Det var den gangen vi fikk begrepet "hjernevask", for slikt kunne jo ikke gå riktig til. Derfor blei da de også prompte "hjernevaska" tilbake til "det normale" etter hjemkomsten, ved hjelp av psykiatrisk behandling.

Det var etter den begivenheten at vi fikk såkalt "psykologisk beredskap" innført i militærtjenesten og i skolen også, etter at sjefredaktør i "Aftenposten" Einar Diesen og den moralsk opprusted professor O. Skard hadde holdt foredrag i ra-

dioen om hvor nødvendig det var for å kunne stå imot "ekstrem propaganda".

Franske psykologer var i høy grad interessert i fenomenet, for da Frankrikes krig i Vietnam var slutt og den straks blei overført til, eller fort videre i Algerie, var psykologisk beredskap og psykologisk krigføring, som også omfattet tortur når det gjaldt å skaffe opplysninger om "fienden", høyst aktuelt.

I No. 103 for februar 1959 av det franske tidsskriftet "la nouvelle critique", står det artikler av blant andre den berømte avdelingspsykolog Henri Wallon om dette emnet. Der peker han på at psykologien ikke lenger er begrenset til en ufarlig analyse av folks bevissthet, men at den nå som de andre vitenskaper og teknikker kan anvendes både på godt og ondt, til å øke utbyttinga av arbeiderne på arbeidsplassen for eks., men aller verst til å influere på og skaffe seg makt over folks bevissthet og samvittighet. "Et nytt (og farlig) krigsvåpen", sier han, "som har sine spesialister, sine lærebøker, sin kursvirksomhet." Soldatene (og elevene i skolen) skulle ikke lenger lære å tenke, men de skulle lære hva de skulle tenke. Indoktrinering blei satt i høgsetet, og der sitter den visstnok ennå, eller hur? - som svenskene sier. Som for eks. når det gjelder tro på tortur av amerikanske fanger i Nord-Vietnam. Nordvietnameserne er jo kommunister! Det er sorvietnameserne ikke, dvs. de som støtter Van Thieu, og det gjør på langt nær alle. Men Van Thieus tilhengere horer visst til dem "vi kan identifisere oss med", som med slike medlemmer av vårt felles NATO som Tyrkia, Portugal, Spania, der også kommunister blir forfulgt.

For å unngå en skandale er alle mulige forsiktighetsregler truffet. Fangene ble som kjent mott på Philippinene og fulgt hjem, og det sies med krav på pålitelighet at det er truffet en avtale med dem at dersom de går inn for å støtte berettigelsen av USAs krig i Vietnam, skal de få visse privilegier nå etterpå, som fri universitetsutdanning, gode stillinger m.m.

Så når det nå hevdes at "nå kan eksfangene fritt uttale seg" så er nok det en sannhet med modifikasjoner, som det heter. Men, som Wergeland sa, og som ofte blei sitert under krigen: "Lognen kun sekunden vinner, intet sannhetskorn forsvinner."

Sannheten kommer nok fram, den er på veg.

parlamentarismen ...

velge "sine" representanter. Aviser, TV og radio lovpriser vårt demokrati. Vi skal gå til frie valg på folkets representanter. Makta er i folkets hender. Det finregnes med en og to desimaler på den politiske Gallup -- får vi et arbeiderstyre eller får vi et borgerlig styre. Verden vil bedras, heter det, og den blir det. Ingen forteller sannheten: Stemmeretten og frie valg i en kapitalistisk stat er og blir en formell rettighet. Formelt legger det borgerlige parlamentariske demokrati makta i folkets hender, men i virkeligheten er det kapitalistklassen, det vil si eierne av produksjonsmidlene, som hersker. Det er denne klassen som har hånd om den utøvende makt som hær, politi, domstoler osv. Gjennom regler om uavsettelse, embedsmenn kan ikke avsettes, og personlige og økonomiske forbindelser med denne klasse, er det statlige byråkratiet i praksis ikke kontrollbart fra folkets side.

I Norge finnes det tre politiske partier på den såkalte venstre fløy. Sosialistisk Folkeparti, Norges kommunistiske parti og det nystiftede SUFpartiet - Arbeidernes Kommunistparti m.l. Felles for disse tre partier er blant annet at de stiller til valg til høsten, alle vil de være med "å avgjøre hvilket medlem av den herskende klasse som skal underkue folket i parlamentet", for å sitere Karl Marx. Vi kommunister mener at Stortinget utelukkende kan brukes som en talerstol for å føre ut den revolusjonære klassepropagandaen. Disse tre småborgerlige partier ser det derimot som et redskap som de selv kan oppnå makt og innflytelse gjennom.

Å komme på Stortinget er for disse tre partier blitt en nødvendighet. For SF's vedkommende synes ikke dette så merkelig, partiet er blitt stiftet med det for øyet, å skape et sosialistisk samfunn ad parlamentarisk vei. For NKP's og AKP's vedkommende, som begge hevder å være revolusjonære kommunistiske

partier, virker det påfallende den iver de legger for dagen for å "gi makta til folket" ved hjelp av Stortinget.

Det synes å være alminnelig at revisjonistiske kommunistpartier mer og mer går inn for å integrere seg i den borgerlige parlamentarismen. Det har senest skjedd i Frankrike hvor kommunistene gikk i koalisjon med sosialdemokratene.

I vårt hjemlige revisjonistparti, NKP, har denne linje vært praktisert i flere år. Fra en kronikk som Norges kommunistiske partis formann Reidar T. Larsen skrev i Friheten i april 1966, siterer vi: "I vårt program erklæres det at NKP "ser en parlamentarisk sosialistisk republikk som en historisk naturlig statsform i vårt land". Det framgår også, selv om det ikke sies med rene ord, at "vi forutsetter et Storting med forskjellige partier representert etter deres tilslutning i folket".

Videre fra samme artikkel: "Vi (NKP) må, etter min mening, konsekvent bekjenne oss til vårt parlamentariske demokratis anerkjente spilleregler så lenge vi i Norge har slike forhold at også SOSIALISMENS MOTSTANDERE HOLDER SEG TIL DISSE REGLENE". (Uthevet av oss.) Det kan kanskje være på sin plass å minne NKP og andre partier som hevder å være revolusjonære marxist-leninistiske partier, om Lenins ord: "Rikdommens allmakt er sikrere i en demokratisk republikk, fordi den ikke avhenger av et dårlig politisk skalkeskjul for kapitalismen. En demokratisk republikk er det beste mulige politiske skalkeskjul for kapitalismen, og når kapitalen har satt seg i besittelse av dette beste skalkeskjul da grunnfester den sin makt så sikkert og sterkt at ikke skifte av hverken personer, institusjoner eller partier i den borgerlig-demokratiske republikken kan røkke ved den".

Eyvind Viken.

Kort kommentar til avansert revisjonisme

"Debatt og informasjon", utgitt av Norges Kommunistiske Parti, inneholder i nr. 5/73 et "Utkast til program for NKP". Det er ei dryg historie, hele 24 sider i A4-format, og det er meget tungt og spekket av fremmedord som bare spesialister på området er kjent med. Det er merkelig at noen kan finne på å kalle slikt for "programutkast" i det hele tatt. Det er få programmatisk setninger i det, og de som finnes er godt bortgjemt mellom beskrivelser av tidligere og nåværende samfunnsforhold, samt enkelte skildringer av hvordan disse kan bli i framtida. Å vurdere dette produktet som program vil derfor være galt. Det burde heller ha vært innlevert som "doktoravhandling i marxisme-leninisme" til et kvalifisert fakultet i Moskva. Det er der slike "lærde" avhandlinger hører hjemme. Revolusjonære sosialister stiller helt andre krav til prinsipielle programerklæringer enn dette. De må være meget korte, de må være letteste, lettfattelige og utvetydige i sitt innhold, og medlemmene av partiet må kunne skjønne dem og huske dem slik at det er mulig for dem å bruke dem i sin praktiske revolusjonære virksomhet. Uten en slik enkelhet og klarhet i prinsipielle erklæringer vil partivirksheten stagnere til uendelige fortolkninger av hva som er og hva som ikke er den riktige marxismen-leninismen. NKP's programutkast er et godt bidrag for dem som lider av slik fortolkningsmani. Det er en "ideologisk urskog" til å gå seg vill i for folk som også fra før av er idealister og har vansker med å orientere sin egen tenkning på en riktig måte i forhold til virkeligheten.

Jeg vil vurdere noen få utsagn i "programutkastet" i forhold til virkeligheten.

Side 3: -- "det sosialistiske verdenssystemet" -- osv. Ethvert noenlunde godt orientert menneske vet at det nå er tre store økonomiske og følgende politiske systemer i verden: det imperialistiske, det revisjonistiske (som er kapitalisme med nasjonaliserte produksjonsmidler), og det sosialistiske som utvikler seg i Kina. Så lenge som de to sistnevnte systemene begge kaller seg (og ofte av andre blir kalt) sosialistiske, er det meget tvetydig å skrive "det sosialistiske verdenssystemet". Det må menes enten det ene eller det andre, og indirekte blir det også sagt hvilket av dem i det samme avsnitt. Det heter: "Den folkedemokratiske revolusjonen seiret i Kina, og en rekke europeiske land gikk over til sosialismen". Kina

ble bare "folkedemokratisk", mens de andre ble "sosialistiske".

Side 11: "All rikdom i vårt land er et produkt av norsk natur og generasjoners arbeid og slit".

-- "produkt av norsk natur" -- Snakk om supernasjonalisme! Finnes det ikke et eneste importert produkt her i landet? Eller vet ikke programforfatterne hva rikdom er for noe? Noe må ha klikket for dem. Plutselig er all lærdom om kapitalisme og imperialismen fullstendig glemt, og att er forestillingen om en isolert naturalhusholdning fra middelalderen, hvor rikdomene ble produsert på garden. Litt av en marxisme-leninisme!

Videre, side 11: "80 % av landets befolkning tilhører arbeiderklassen, de eiendomsløse. 20 % tilhører mellomlagene og det lavere borgerskap".

Skjematisk inndeling, i forholdet 80-20. Det høyere borgerskap kommer i tillegg til 100 %. Den norske arbeiderklassen er eiendomsløs. Og slikt kalles "marxisme-leninisme", "vitenskapelig sosialisme" og "vitenskapelig kommunisme"! Det er ingen av delene.

Den norske arbeiderklasse er ganske velstilt. Tenk bare, programforfatterne, på alle privathusene, alt privatinnbo, privatbilene, båtene, hyttene osv., det er eiendom dette, samme hvor mye dere ut av bokstudiene måtte ønske at det ikke var slik. Det merkes av hele programutkastet at så snart dere kommer ut av de generaliserte revisjonist-tesene og skal prøve dere med små skritt på norsk grunn, da snubler dere og faller pladask. Mange norske arbeidere har til og med aksjer, slik Høyre mener det skal være.

Til slutt en latterlig påstand på side 10: "Uoverensstemmelser mellom sosialistiske land løses på grunnlag av den proletariske internasjonalisme, gjennom kameratslig diskusjon og frivillig broderlig samarbeid".

Uoverensstemmelsene mellom Sovjet-Ungarn i 1956 og mellom Sovjet-Tsjekkoslovakia i 1968 ble løst med tanks og kanoner og ikke slik som påstått i den siterte setningen. Folk vet dette og vil ikke stole på dem som kaller slikt for "kameratslig diskusjon".

Reidar Berge.

Presserunde

Line Dedichen.

Ny desorientering om sosialismen i radio.

Yngvar Ustvedt står for den nye programserien "Profiler og skjebner fra sosialismens verdenshistorie", en fortsettelse av en radioserie i høst om sosialismen i tiden før Marx. De enkelte, konkrete ledere (hva menes med en konkret leder? - finnes det abstrakte sådanne?) vil stå i sentrum, heter det, og det dreier seg om "montasjer over deres liv og skjebner, bygget på hva de selv har sagt i skrift og tale." Men det vil ikke bli noen framstilling av "oppbyggingen av ideologien i og for seg". Det er tydelig, for slik presenterer programlederen denne ideologien:

"Like vanskelig som det kan være å si hva sann kristendom er, like problemfylt er det å forklare hva ordet sosialisme innebærer. ...Kanskje kommer man sannheten nærmest, om man sier at sosialismen både er en bevegelse, et samfunnssystem og en rekke forskjellige tankeretninger..."

Lytterne kan, m.a.o. glede seg til igjen å få bekreftet sin egen overbevisning at Marx og marxismen hører historien, dvs. fortiden, til, og slett ikke som for eks. Sartre sier, tvert imot hører nåtiden og framtiden til, og ikke vil bli overtruffet så lenge de omstendighetene den oppsto under - kapitalismen/imperialismen - består. - Men hvem blir lytterne? Programmet skal gå etter nyhetene om kvelden, altså for borger- og småborgerskapet. Arbeiderne skal jo på jobb neste morra klokka sju, så de må legge seg tidlig. Y. Ustvedt snakker m.a.o. til lyttere som ikke har omvendelse behov, og som bare ønsker og får bekreftelse på at de, sammen med Ustvedt, er mye klokere enn Marx, den fusentasten!

L'Humanite Rouge, kommunistisk avis for anvendelse av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, i Frankrike anbefaler boikott av valget.

I en leder 1. mars 1973 heter det: Valgkampanjen går mot slutten. Deltakerne ved spillebordet har gjort sin innsats. Men de spiller falsk. De som taper, vinner. Utbytterne som ikke har noen som helst sympati i massene av folket har likevel i over 100 år vunnet spillet hver gang. Derfor setter de stor pris på dette hasardspillet. Det gjør at de kan henvise til folkets vilje når de driver sitt politiske spill med folket. Fjorten års gaullistmakt med over et valg pr. år! Det mest vellykte var det i 1968 som brøt den veldige revolusjonære massebevegelsen som hadde vært et virkelig uttrykk for arbeidernes holdning landet over. Borgerskapet fant den gangen fram til et "kammer" som egentlig ikke var til å finne.

Men går man situasjonen etter i sømmene så tapte reaksjonen i 1968, som den kommer til å tape i de kommende valg. Jo mer den nytter valgmetoden jo mere skaper den illusjoner om mulige forandringer ved hjelp av urnene og jo mer blir mystifiseringa åpenbar etter valget.

Alle de tradisjonelle partiene nærmer seg faktisk allerede et alvorlig nederlag etter de forestående valg. Flertallet UDR, uavhengige republikanere, reformistene etc., fordi de mer enn noensinne er hatet. De andre, sosialistene, revisjonistene og trotskistene, fordi de har deltatt aktivt i utsmykinga av kapitalistenes "demokrati". Den monopolkapitalistiske reaksjonen er i den grad forberedt på en økende motstand i folket mot deltakelse i valget og en voksende massebevegelse i fabrikkene, på landet, ved universitetene, på gatene, overalt hvor folkets stemme kan gjøre seg gjeldende, at den allerede truer med en kommende fascisme: det er egentlig det Pompidou mener når han snakker om å "holde seg til konstitusjonen".

Under disse forhold gjelder det mer enn noensinne å forkaste valgmystifikasjonen.

Forkast alle illusjoner! Forbered dere på kamp!

Fra Stalingrad til Volgograd

Line Dedichen.

I 1918 hadde Stalingrad navnet Tsaritsyn, men blei allerede da utsatt for angrep av de tyske imperialister som hadde ilt til for å hjelpe Krasnovs hviterussere. Allerede den 23. aug. 1918 hadde oktoberrevolusjonens soldater, ledet av Stalin, holdt stand og vunnet seier. Slik blei Tsaritsyn Stalins by, Stalingrad, uten at det den gangen vakte noen oppsikt.

Nøyaktig 24 år etter, den 23. august 1942, derimot, da 80 tunge tyske stridsvogner fulgt av motoriserte infanterikolonner innledet slaget om Stalingrad, skulle byen og navnet bli gjenstand for hele verdens oppmerksomhet.

I anledning av 30 års jubileet for seiren ved Stalingrad har bl.a. "L'Humanite Rouge" en artikkel som hyller oktober-revolusjonens sønner og deres store leder Stalin.

"Februar 1943. I seks måneder alt har millioner mennesker som stønner under nazismens åk, hatt dynene vendt mot Stalingrad. De vet at der raser alle tiders heftigste kamper, at der, mellom Don og Volga er det nazistiske udyret for første gang i vanskeligheter og de nærer alle et håp, iblant en visshet, om at den Røde Armé under Stalins ledelse endelig skal tvinge dyret i kne. De vet, eller tror, at deres skjebne i høy grad avhenger av utfallet. Akkurat da var Sovjetunionens røde Armé alene om å kjempe mot Hitlers horder, så det gjaldt å holde stand. Stalin hadde gitt sine soldater ordre om ikke å vike en tomme, og oktoberrevolusjonens sønner holdt stillingen, ja mer enn det, de tok fullstendig knekken på nazistene som forblodde foran Stalingrad. Om kvelden den 2. februar får verden høre at den 6. tyske armé og den 4. motoriserte armé bestående av elitetropper og ledet av von Paulus, dels var tilintetgjort, dels hadde overgitt seg og var tatt til fange.

Det var traktorfabrikken i Stalingrad som var hovedmålet for nazitroppenes angrep og mens soldatene forsvarte fabrikken, fortsatte arbeiderne å produsere traktorer og kanoner på løpende bånd. Den 25. august blir byen erklært i unntakstilstand. Titusener av innbyggerne arbeider ved forsvarslinjene foran byen. Fabrikkene som forsvares av arbeidermilitsen fortsetter å produsere panservogner og kanoner trass i bombardementene. Hele befolkningen er mobilisert. Bare 40.000 blir evakuert. I september trenger tyskerne inn i byen og begynner den innbitte kampen som er blitt legendarisk: gate etter gate, hus etter hus, etasje etter etasje forsvarer de heltemodige sovjet-soldatene byen og klarer å stanse nazistenes framgang. I sentrum av byen etterlater tyskerne over 2000 døde og 50 ødelagte stridsvogner. Nyheten spredte seg som ild i tørt gras over hele Europa, ja over hele verden, trengte inn i hvert hjem, i hver fengselscelle, like inn i fange- og konsentrasjonsleirene.

Myten om "Reichswehr"s uovervinnelighet hadde fått dødsstøt, sammen med den tyske imperialismens vanvittige drom om verdensherredømme. Slaget ved Stalingrad var avgjørende for hele

menneskehetens skjebne. To verdener, to ideologier, hadde støtt sammen foran Stalingrad og, som Stalin sa: "Vår doktrine, vår ideologi, som betyr like rett for alle raser og nasjoner og vennskap mellom folkene, har vunnet en fullstendig seier over hitlernazismens bestialske nasjonalisme og rasehat."

Stalingrad betød sosialismens og den proletariske internasjonals seier. Stalingrad var også en seier for Stalins strategi.

I dag vil Moskvas eller F.K.P.'s falske kommunister gjerne at man skal glemme at i februar måned 1943 var Stalins navn for millioner mennesker, kommunister og ikke kommunister, ensbetydende med håp og frihet.

Stalingrad bærer merke av den riktige marxist-leninistiske ledelsen av partiet og staten som Stalin sto i spissen for. Han hadde analysert årsakene til de forbigående tilbakeslag for den røde armé, vurdert motstandernes sterke og svake sider, avslørt deres planer og hensikt og hadde visst å konsentrere - i det avgjørende øyeblikk - styrker som var fiendens overlegne. Han visste å galvanisere og motivere sitt folk. Han hadde alltid tillit til og tro på sovjetfolkets ubegrensede skaperevne og energi og inngjød dem tro på seieren.

Etter overfallet på Sovjetunionen, ventet hele verden, så å si, på en tale av Stalin. Molotov hadde talt bare noen dager etter overfallet, men Stalins tale kom først den 3. juli og da hadde nazistene erobret Minsk, en stor del av Litauen og Letland og av det vestlige Ukraine. Stalin begynte talen slik: "Kamerater, medborgere, brodre og søstre, kjempere i vår armé og i vår marine. Jeg henvender meg til dere, mine venner." Det var noe nytt. Stalin hadde aldri talt slik før, skriver Jacques Duclos i sine erindringer, men ordene passet til atmosfæren i øyeblikket. Stalin ga ordre til å anvende den brente jords taktikk: "Fienden må ikke finne en eneste maskin, en eneste vogn, ikke ett pund brød eller en flaske bensin. Kholkosene må føre med seg sine dyr og gi restene av korn til staten. Alt som kan være til nytte for fienden og som ikke kan bortføres, må ødelegges." Han ga ordre til å opprette partisan-grupper som skulle gjøre tilværelsen i de okkuperte områder uutholdelige for fienden og deres hjelpere. Slik skildrer Konstantin Simonov inntrykket av talen i sin bok "De levende og de døde": "Stalin talte langsomt, tungt, med en utpreget georgisk aksent. Stemmen var lav og ville ha virket rolig om det ikke var for den tunge, trette pusten, og lyden av vann han drakk. Selv om han var beveget, var hans betoningene behersket og han hverken hevet eller senket stemmen, talen var uten utropsteget. Og i differansen mellom denne jevne stemmen og det tragiske i situasjonen han skildret, var det en stor styrke, en styrke som ikke overrasket, den var ventet hos Stalin."

Var situasjonen tragisk? Ja, men langt fra håpløs. I den samme talen sa Stalin videre: "Denne folkekrigen ... skal ikke bare gjøre slutt på den faren som truer vårt land, den skal også hjelpe alle folk i Europa som stønner under den tyske fascismens åk. Vi er ikke alene i denne frigjøringskrigen. Våre trofaste allierte ... er folkene i Europa, i Amerika og også det tyske folk som er undertrykt av de hitlerske førere."

HVERT HUS, HVER ETASJE BLIR INNBITT FORSVART.

SEIREN ER VUNNET. FLAGGET SVINGES FORAN VON PAULUS' TIDLIGERE HOVEDKVARTER.

Den 12. oktober 1942, altså 4 måneder før omringinga og tilintetgjøringa av de tyske tropper, omtaler Mao Tsetung slaget ved Stalingrad i en artikkel som viser et enestående klarsyn. "L'Humanite Rouge" anbefaler alle å lese den. Den står i Utvalgte verker, 3dje bind, s.105. Det heter til slutt i artikkelen: "Ved sin briljante strategiske ledelse sikret Stalin seg helt og holdent initiativet og driver overalt Hitler mot sin ruin."

I en tale den 6. november 1941, bare 4 måneder etter krigens begynnelse, påviser Stalin allerede hvordan forholdet mellom styrkene, trass i forbigående tilbakeslag, er i ferd med å skifte til fordel for Sovjetunionen. Den tyske armeen fjerner seg mer og mer fra sine forsyningsbaser og partisanene odelegger dem de oppretter på russisk jord. Stalin er sikker på seieren: "... ennå noen måneder, ennå seks måneder, kanskje et knapt år, så vil Hitlers Tyskland knuses under vekten av sine egne misgjerninger." I de 48 dagene som slaget om Stalingrad varte, skriver Mao, holdt nyhetene som hver dag gikk ut fra byen titall, ja hundretall millioner mennesker i spenning og brakte dem snart bekymring, snart glede. "Dette slaget betyr ikke bare en vending i krigen mellom Tyskland og SSR, eller i

den antifascistiske verdenskrigen. Det betyr en vending i hele menneskehetens historie," skrev han. De falske kommunister i Moskva og Frankrikes Kommunistiske Parti ville helst at verden skulle glemme de tusentalls motstands- og frihetskjemper som hadde dødd foran Hitlers eksekusjonspelotonger med Stalins navn på leppene. Men for at det skulle kunne skje - hvordan kunne det skje? - måtte navnet Stalingrad og Stalins navn grundig utraderes og hans ry odelegges. Derfor blei navnet Stalingrad forandra til det banale, intetsigende Volgograd. Stalingrad var blitt den kommunistiske internasjonalismens stolte emblem, som Pariserkommunen i sin tid. Volgograd var rent nasjonalt, for ikke å si nasjonalistisk, og helt ukjent utenfor Sovjetunionen. Man kan si at navnet Volgograd betegner kontrarevolusjon som den 20. kongress var uttrykk for og som svarer helt til den "Umwertung aller Werte" som fulgte etter Marshallhjelpa og NATO i Vesteuropa, og med samme resultat: antikommunisme og revisjonisme eller med en fellesnevner: antistalinisme. Under krigen og motstandsbevegelsen het det gjerne: de samme forsvarer det samme mot de samme. Nå forsvarer ikke lenger de samme det samme mot de samme. De har latt merket falle, men det er tatt opp og føres videre fram av revolusjonære til venstre for de tidligere kommunister både i øst og vest. Som Vinje sier et sted: "Merkjet det stend om mannen han stupe." Mao og maoismen har overtatt, og etter dem vil det komme andre, for som Mao selv sier: "det vil trenge en masse kulturrevolusjoner for kommunismen er et faktum." Og det vil komme flere tilbakeslag. Men marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning er udodelig.

I STALINGRADOMRADET. DEN RØDE ARME HAR BEFRIDD EN KOLKHOS.

ARBEIDERNE HAR OPPRETTA MILITS-STYRKER FOR Å FORSVARE FABRIKKENE.

Bli abonnent!

Abonnementspris:

den røde Arbeideren pr. år - kr.15.-

Røde Fane " " 10.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 42

Merk talongen "A" for avisen og RF for Røde Fane

LES OGSÅ

RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863. Kampen. Oslo 5

Arbeidet blant ungdommen i produksjonen

Den kommunistiske bevegelses historie viser at den revolusjonære ungdommen ved flere tilfeller har spilt en avgjørende rolle. Her i Norge var ungdomsforbundet en drivende kraft ved den nye retnings seier på Arbeiderpartiets landsmøte i 1918, og senere ble det kjernen i den revolusjonære fløy som i 1923 dannet NKP. Under 1960-årenes oppsving for den anti-imperialistiske bevegelsen vant også kommunistiske ideer fotfeste først og fremst blant ungdommen.

Det er fra den revolusjonære ungdommens rekke at de framtidige forkjempere for arbeiderklassens kamp vokser fram. Kommunistisk Arbeiderforbunds første målsetting i ungdomsarbeidet må derfor være å organisere i sine rekke arbeiderungdommens mest bevisste del. Det langsiktige mål er å organisere et eget kommunistisk ungdomsforbund på grunnlag av Forbundets ungdomskadre. Ungdomsforbundet må da stilles under Forbundets ledelse.

Majoriteten av arbeiderklassens ungdom finnes nå i ulike slags skoler opp til 18 - 19 års alderen, men den største delen av denne ungdommen blir senere arbeidere i produksjonen. Det er også en del som etter obligatorisk skolegang går rett ut i arbeidslivet som lærlinger eller vanlige arbeidere. De unge arbeiderne utsettes i arbeidslivet for en hensynsløs utsugning med lønner som svært ofte ligger under andre arbeidergruppers fortjeneste.

Forbundets arbeide blant ungdommen i produksjonen må ha som målsetting å trekke dens mest bevisste del aktivt med i klassekampen og gjennom politisk skoleing tilføre dem marxismen-leninismen- Mao Tsetungs tenkning. Forbundet avviser alle forsøk på å begrense arbeiderungdommens kamp til bare å gjelde dens egne forhold, og påviser at deres kamp bare kan gi resultater dersom den smelter sammen med hele arbeiderklassens kamp mot kapitalismen, for sosialismen.

I dette arbeidet må Forbundet ta i betraktning at arbeiderungdommen har begrensede politiske erfaringer og ofte er helt ukjent med marxismen-leninismen. Borgerskapet har satt inn hele sin makt og alle sine propagandaresurser for å vinne arbeiderungdommen og få dem til å forsone seg med det kapitalistiske samfunnssystemet. Denne systematiske indoktrineringen, gjennom skole og massemedia, har ført til at ungdommen er blitt innpodet med borgerlige forestillinger, individualisme og classesamarbeids-teorier.

Forbundet må på alle områder ta opp kampen mot borgerskapets ideologiske herredømme og tilkjempe seg ledelsen over arbeiderklassens ungdom. For å oppnå dette er det av avgjørende betydning å avsløre og bekjempe borgerlige og småborgerlige agenter innenfor arbeiderbevegelsen.

Vår strategiske hovedfiende innenfor arbeiderbevegelsen er sosialdemokratiet som med sitt organisatoriske og politiske grep har lyktes med å passivisere deler av arbeiderklassen og fått dem til å underordne seg classesamarbeidspolitikken. Dette har spesielt kommet til uttrykk gjennom LO som er blitt et fullstendig redskap for sosialdemokratiet og klassestaten. Når arbeiderklassen på grunnplanen har tatt opp kampen mot elendige lønns- og arbeidsforhold, gjennom ville streiker og andre aksjoner har de med alle midler blitt bekjempet av LO-ledelsen, som har det organisatoriske grep over fagbevegelsen. Selv om sosialdemokratiske ideer ikke lenger har så stor spredning blant arbeiderungdommen utgjør sosialdemokratiet allikevel organisatorisk en maktfaktor som med alle midler blir understøttet av det borgerlige statsapparatet. Derfor må kampen mot reformismen ikke undervurderes, men innta en viktig plass i vårt arbeid blant arbeiderklassens ungdom.

Vår taktiske hovedfiende er revisjonismen, som framfor alt kommer til uttrykk gjennom SUF og deres småborgerlige "frontorganisasjoner", samt gjennom NKP. De småborgerlige og revisjonistiske organisasjonenes utvisking av klassemotsetningene og deres teorier om "hele folket" som står mot "monopolkapitalen" har til hensikt å mobilisere arbeiderklassen og arbeiderungdommen for småborgerskapets utopiske og reaksjonære bestrebelser på å skru kapitalismens utvikling tilbake til et stadium der den ikke rammet deres klasseinteresser.

Selv om revisjonistiske ideer bare i liten utstrekning har fått fotfeste innen arbeiderungdommen skal vi være klar over nødvendigheten av å føre politisk kamp mot dem. Vi må føre ut en selvstendig revolusjonær politikk som på alle områder skarpt atskiller oss fra de revisjonistiske organisasjonene, og vi må overfor arbeiderungdommen avsløre og fordømme dem. Dette er av avgjørende betydning for den kommunistiske bevegelsen, fordi det er disse krefter som først må overvinnes på veien mot arbeiderungdommens revolusjonære enhet.

Forbundet må også ta opp kampen mot andre reaksjonære teorier som gjør seg gjeldende blant ungdommen. Dette gjelder spesielt anarkistiske ideer som i de siste årene har vært under sterk utvikling. Årsaken til at anarkismen igjen har kunnet spre seg ligger i den spontane protesten mot det kapitalistiske samfunnet, som på grunn av manglende revolusjonær ledelse er blitt ført inn i et virkelighetsfernt, og for borgerskapet, tjenlig spor. Anarkistiske ideer fører til at arbeiderungdommen blir ledet bort fra klassekampen og inn i utopiske forestillinger som forkaster arbeiderklassens revolusjonære statsmakt, og gir illusjoner om klasseløse anarkistiske "øyer" innen det kapitalistiske samfunnet. Narkotikamisbruk er også vanlig i slike miljøer og bidrar til ytterligere å sløve og passivisere denne ungdommen.

Felles for borgerlige, småborgerlige og anarkistiske retninger innen arbeiderbevegelsen er at de alle forsøker å lede arbeiderklassen og arbeiderungdommen bort fra den revolusjonære klassekamp og inn i reaksjonære forestillinger og classesamarbeid, som har til hensikt å forsone dem med det kapitalistiske utbyttersystem. Derfor må kampen mot slike reaksjonære retninger være en av Forbundets viktigste oppgaver, som må tas opp både gjennom studier og utadvendt agitasjon og propaganda.

Kampen må også tas opp mot bruk av narkotiske midler som i de senere år har spredt seg sterkt blant ungdommen. Mange arbeiderungdommer som ikke har noe alternativ til borgersamfunnets forråtnelse faller som offer for sniffing eller narkotikamisbruk og slås tidlig ned i samfunnets laveste skikt der de fullstendig passiviseres og går tapt for den revolusjonære klassekamp. Vi må overfor arbeiderungdommen klart påvise at narkotiske midler, eller andre gifter, ikke løser noen av deres problemer, men at de tvert i mot fører til personlig fornedrelse og virkelighetsflukt, og til at de blir ute av stand til å gjøre noe for å forandre sine forhold.

Vi må påvise overfor dem at det kapitalistiske samfunnssystemet er bedre tjent med en passiv ungdom enn med en ungdom som driver revolusjonær kamp. Vi må ikke moralisere, eller på en ovenifra og nedad måte dosere fraser, men på en klar og konkret måte sette opp revolusjonært arbeid som et alternativ til stoffmisbruk. Vi må understreke at det er det kapitalistiske samfunnssystemet som er årsaken til undertrykkelsen av arbeiderungdommen, og at deres kamp må rette seg mot dette samfunnssystemet, for å knuse det og erstatte det med arbeiderklassens egen sosialistiske stat.

Forts.s 13

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland c/o Bergerud, Radarvn.24, Oslo 11,
tlf.280829.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4, Torgenholtet,
2010 Strommen.
Kristiansand: Jan Erik Ryen, Palle Rosenkrantzgt.12,A,
4600 Kristiansand s.

Trondheim: Paul Heggelund, Psyk. Institutt, Norges Lærer-
høyskole,7034 Trondheim.
Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020 Tromsdalen.
Stjørdal: Tor Dybvad, Boks 86, 7501 Stjørdal.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10,B, 3000 Drammen.

Hekseprosess mot kommunistene

Esther Bergerud

Vi sakser fra Proletären en uttalelse fra Finnboda Varf:

Och från Finnboda Varf:

»Vi, 160 arbetare på Finnboda Varf i Stockholm, uttrycker vår avsky mot de skenrättegångar som nu äger rum i Göteborg. Revolutionära arbetare och intellektuella hade gått ut och demonstrerat i solidaritet med våra klassbröder i Indokina, sitt hat mot imperialisterna och deras illgärningar över hela världen. Med brutalt våld slogs de ned av polisen. Reaktionsärarna drar sig inte ens för att helt enkelt anhölla alla vittnen som har en annan åsikt än borgarna och polisen.

Avsked, svartlistningar, uteslutningar ur facket drabbar de arbetare som vägrar kröka ryggen. Angreppen riktar sig idag främst mot KFML(r) och militanta arbetare, för att senare riktas mot hela arbetarklassen. Vi uttrycker vår solidaritet med de åtalade och förkastar på det bestämdaste borgarklassens fascistiska angrepp!

Kampen står KLASS MOT KLASS!

Margreth i full färd med att misshandla poliser

En hekseprosess mot kommunistene er nylig avholdt i vårt naboland Sverige. Forhistorien er i korthet følgende:

Under en vietnamdemonstrasjon for to år siden ble en ung kvinne slått av politibatonger. Men det paradoksale er at det er hun og en annen demonstrant som nå står tiltalt for å ha mishandlet politimannen. 19 personer som hadde sett mishandlingen var vitner under rettssaken. En av disse var legen som behandlet kvinnen etter slagene og som la fram legerapport om de skader som var påført henne. Mot disse 19 sivile vitner står politimannen som hevder at det er ikke han som har slått, tvertimot, det er kvinnen som har mishandlet ham.

Så begynner farsen. Først blir de 19 vitnene arrestert, inklusive legen, for som anklageren sier: "En politimann kan ikke lyve." - Så når politimannen hevder at det er ham som er mishandlet av kvinnen og ikke omvendt, så er dette sannheten. - Ergo, må de 19 sivile øyenvitner lyve. Ergo, må de arresteres og tiltales for mened.

Det hører med til historien at den opprinnelige dommeren ble skiftet ut, og erstattet med en som er pensjonert og tidligere dømt for alkoholmisbruk i tjenesten.

Anklageren, som er kjent for sine nazistiske sympatier, er tiendemann på Moderate Samlingspartiets liste (det svenske Høyre) til riksdagsvalget til høsten.

Denne prosessen har alle ingredienser av kommunistjakt etter god gammel oppskrift, for de anklagede er alle enten medlemmer eller sympatisører til KFMLr, den eneste kommunistiske organisasjonen i Sverige. KFMLr har hatt stor framgang og organisasjonens innflytelse er sterkt økende, særlig i arbeiderklassen. Det er først og fremst denne innflytelse borgerskapet frykter. De vet det som enhver kommunist også vet, at når den vitenskapelige teori om marxismen-leninismen når arbeiderklassen så forvandler den seg til en materiell kraft som kan forandre verden. KFMLr's propaganda om marxismen-leninismen i arbeiderklassen har hatt store og iøynefallende resultater. Derfor frykter borgerskapet KFMLr. Derfor har de satt igang denne hekseprosessen, for å prøve å knekke organisasjonen. Men de forregner seg, borgerskapet kommer ikke til å lykkes, for enhver reaksjon setter igang en motreaksjon. Beviset på det er de store demonstrasjonene som er blitt holdt i Göteborg og Stockholm og mange andre steder. Og de mange sympatierklæringer fra arbeidsplassene.

Vi oppfordrer våre lesere til å sende sympatierklæringer til de 14 anholdte. Vis klassesolidaritet i praksis! Sympatierklæringen kan sendes til: Proletären, Boks 6060, 40060 Göteborg 6 - eller til vår postboks som vil formidle dem videre.

arbeidernes kampdag ...

de gjorde 1. mai-demonstrasjonen til en seremoni som borgerskapet tapte enhver frykt for. Men sosialdemokratiets forræderi mot arbeiderklassen (i Norge i dag levedegjort ved Det Norske Arbeiderparti), kan aldri stoppe 1. mai-dagens revolusjonære innhold. Etter den første verdenskrig økte demonstrasjonene i antall og styrke, for nå var også de store land i Asia kommet med - Kina, Japan og India.

Under innflytelse av sosialdemokratenes splittelsespolitikk utviklet 1. mai-demonstrasjonen seg i to retninger. På den ene siden fikk demonstrasjonen under innflytelse av den kommunistiske internasjonale et voksende revolusjonært innhold. På den annen side fikk de sosialdemokratiske 1. mai-feiringer mer og mer et offisielt og borgerlig statsbevarende innhold.

Det tyske sosialdemokrati t. eks. nøyde seg ikke bare med å gi avkall på demonstrasjoner selv, men de lot sin politipresident i Berlin, Zörgiebel, utstede forbud mot det kommunistiske partiets demonstrasjoner. 1. mai 1929 organiserte Zörgiebel et blodig angrep på de arbeidere som demonstrerte i Berlins gater. 33 personer falt som offer for den sosialdemokratiske presidentens forbud mot 1. mai-demonstrasjoner.

I Norge gikk de første 1. mai-demonstrasjoner i 1890 i Oslo og Kristiansand. I 1891 ble det holdt demonstrasjonstog i alle større byer. Helt fra begynnelsen av og fram til slutten av 1920-årene var hovedparolen i 1. mai-demonstrasjonene: For et sosialistisk samfunn.

Men etterhvert som den tradisjonelle forræderirolle omsvøpte Det Norske Arbeiderparti, er denne parolen forkastet. For noen få år tilbake foreslo DNA at 1. mai skulle være uten demonstrasjoner, og at man i stedet skulle bruke dagen til landtur. Men alle DNAs angrep på 1. mai-dagen har mislykkes og de vil aldri greie å knuse dens revolusjonære innhold. I dag er DNA på vei ut, dets innflytelse over arbeiderbevegelsen er minkende.

Men det betyr ikke at 1. mai-dagens revolusjonære innhold er sikret. Nye krefter er på vei inn, nye sosialdemokratiske krefter, forkledd som venstresosialister. Heller ikke disse er innstilt på å gjenreise 1. mai-dagens revolusjonære innhold, tvertimot, de er ute etter å ta over DNAs rolle etterhvert hvor de må gi tapt, og de vil fortsette med å gi 1. mai-dagen en borgerlig, statsbevarende karakter.

Kampens for å gjenreise 1. mai-dagens revolusjonære innhold er derfor ikke slutt.

Arbeidere, skjerp årvåkenheten! Kjemp for å gjøre 1. mai-dagen til en dag som borgerskapet skjælver for!

Esther Bergerud

vi prater med

Før jul var han AUF-formann, nå jobber han for Kommunistisk Arbeiderforbund.

Utviklingen av EEC-kampen skapte avskalling på venstrefloya i DNA og AUF, en prosess som stadig pågår. Flere og flere har mistet troen på den såkalte "demokratiske" arbeiderbevegelse. En av disse er Ole Langeland, som før jul var formann i Vennesla AUF.

- Hvorfor forlot du AUF, Ole Langeland?

- Jeg var på det forrige landsmotet i AUF med på å vedta et prinsippprogram som på mange måter er et oppgjør med den klasse-samarbeidspolitikken som er blitt fort av Arbeiderpartiet i de siste ti-år. Jeg forsto etter hvert at dersom det skulle ha noen betydning i praksis, måtte LO/DNA-ledelsen bekjempes. Sentralstyret i AUF gikk derimot inn for "samling og enhet" for en hver pris. Etter at disse synspunktene hadde vunnet igjen-
nom på årsmøtet i Vest-Agder distriktslag, skjønte jeg at AUF var og ble et radikalt alibi for Bratteli og Co.

- Store deler av venstreopposisjonen i DNA er på veg over til SF. Hvorfor valgte ikke du "det tredje alternativ?"

- SF har ingen klar strategi for sosialismen, men henger seg i stedet på alle slags spontante bevegelser i folket. Direkte reaksjonær ideologi taes med på lasset, som for eks. "populismen" som tar sikte på å skape et slags konservativt idealsamfunn for småborgere og bønder. Jeg tror at den relative framgang for dette partiet skyldes at det ennå ikke er reist et skikkelig kommunistisk alternativ.

- Hvordan kom du i kontakt med kommunismen?

- Ved å lese Røde Fane fikk jeg interesse for kommunistisk ideologi, og etter å ha fulgt med i utviklingen til KFML(r) i Sverige forsto jeg at en revolusjonær organisasjon bygd i og av arbeiderklassen er nødvendig dersom borgerskapets makt-apparat skal bli knust. Derfor ble det naturlig for meg å slutte opp om Kommunistisk Arbeiderforbund.

jer

ORGANISER KOMMUNISTISK STUDIEVIRKSOMHET!

Bestill Kommunistisk Arbeiderforbunds nye grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Sirkelen koster kr.25.- + porto.

Bestill gjennom Postboks 2863 Kampen, Oslo 5.

"Demokrati"

Ved valget i Frankrike beholdt gaullistene flertallet i Parlamentet selv om dette flertall skrumpet betydelig inn: Venstrekoalisjonen, det vil si "kommunistene" (PCF) og sosialdemokratene, hadde stor framgang, men truet egentlig aldri regjeringspartiet.

Regjeringskoalisjonen fikk 275 av de 460 mandatene i Parlamentet, hvilket vil si 60%, mens venstrekoalisjonen fikk 176, det vil si 38% av de 460. Mandatfordelingen ga altså et absolutt flertall for gaullistene i Parlamentet.

Men regjeringen hadde ikke majoritet blant velgerne. Venstrekoalisjonen fikk fler stemmer enn gaullistene, nemlig 46,9% mot gaullistenes 46,2%. Tross det fikk de nesten 100 mandater mindre enn regjeringspartiet.

Denne "demokratiske" valgordning skriver seg fra 1950 tallet. Dengang fryktet det franske borgerskapet det franske kommunistpartiet og valgloven ble derfor endret, hvilket forårsaket at PCF fikk antallet representanter redusert fra 182 i 1946 til 103 i 1951. Stemmetallet var omtrent det samme både i 1946 og i 1951, nemlig vel 5 millioner.

I dag behøver ikke de franske kapitalistene være redde for PCF, som forlengst har forlatt kommunismen, men de gamle valglovene gjelder fortsatt. Og så lenge gaullistene beholder regjeringsmakta har det ingen hensikt med noen endringer. Dette er den franske parlamentariske demokratimodell, men husk at både i Norge og andre "demokratiske" land finnes liknende lover. Og det er opp til Stortinget å endre alle lover hvis det skulle bli nødvendig.

Det parlamentariske borgerlige demokrati er i Norge som i Frankrike bare et skalkeskjul for det borgerlige diktatur.

EYV.

"All makt er samlet i denne sal"

Rørledningene som skulle frakte oljen fra Ekofiskfeltet til Teeside i England og gassen til Emden i Vest-Tyskland skulle eies av et aksjeselskap hvor halvparten av aksjene skulle være på norske hender og halvparten på utenlandske. Siden dette var et såkalt norsk aksjeselskap skulle styreformannen ifølge aksjeloven være norsk. I følge samme lov skulle styreformannen ved stemmelikhet ha dobbeltstemme. Da det gikk opp for de utenlandske kapitalister at de ville komme i mindretall nektet disse herrers banker aksjeselskapet kreditt. Resultatet ble at Stortinget måtte fravike aksjelovens bestemmelse på dette punkt. All makt var øyensynlig ikke samlet i Stortingets sal på det daværende tidspunkt.

EYV.

SOLDATENES KAMP

I takt med oppsvinget i klassekampen og den generelle radikaliseringen av ungdommen de siste åra har også norske soldater i økende grad tatt opp kampen for sine interesser og mot den norske klassestaten. For ti år siden avfant første-gangssoldatene seg i større grad med den undertrykkelse og nedverdiggelse de ble utsatt for på moene. I dag retter soldatene ryggen, og krever mer levelige økonomiske, sosiale og politiske kår. Asegard-streiken, politiske demonstrasjoner mot EEC - samt utallige andre konflikter som ikke tilflyter massemediene, men som forsvarsledelsen i høyeste grad kjenner til og registrerer - er tydelige uttrykk for dette.

Mens soldatenes interessekamp og politiske arbeid i starten naturlig nok spriket i mange forskjellige retninger, har det etter hvert utkrystallisert seg tre samlende hovedfronter.

Den økonomisk/sosiale kampen

På dette feltet var kravene lenge forskjellige fra leir til leir, og sjeldent sammenfattet i få og samlende paroler. Noen krevde billigere reiser, andre lavere kantinepriser - alt etter de forskjellige spesielle lokale forhold. Denne splittelsen og mangelen på samordning av kravene ble utnyttet av staten og forsvarsledelsen, etter det velkjente prinsippet splitt og hersk. For å dempe misnøyen kunne mindre og spesielle krav bli innfridd, uten at de grunnleggende felles problemer for alle soldater ble løst.

Det største problemet for soldatene umiddelbart har lenge vært det økonomiske. For noe over et år siden kom det en offentlig forbrukerundersøkelse som viser at soldatene gjennomsnittlig bruker 20 kr. dagen - dvs. over det dobbelte av det som i dag utbetales i dagpenger. For folk med arbeiderbakgrunn - og det er de fleste - betyr dette i tillegg til tap av en årslønn at en i løpet av tjenestetida opparbeider seg gjeld og/eller tærer kraftig på de på forhånd knappe økonomiske ressursene hos de pårørende.

Forbrukerundersøkelsen ga utgangspunktet for et entydig og samlende krav om økning av den økonomiske kompensasjonen til 20 kr. dagen. Dette ble fremmet gjennom soldataksjonen SOLDAT 73, som nylig er avsluttet. Støre deler av norske soldater vedtok på allmannamøter dette kravet, og samlet inn penger for å finansiere utgivelsen av avisa SOLDAT 73, som begrunnet kravene for den sivile opinion. Et uttrykkelig vilkår fra soldatene i deres resolusjoner er at kravet om 20 kr. må innfris innen det eksisterende forsvarsbudsjett, slik at det ikke medfører økte skatter for arbeidsfolk. Erfaringen av det enorme sløseriet innen Forsvaret - som er felles for alle som har avtjent militærtjeneste - viser klart det realistiske i dette.

SOLDAT 73 betyr i virkeligheten et kvalitativt sprang framover for soldatenes interessekamp. Såvidt vi vet, er det første gang i norsk historie at de menige soldatene som her selv enhetlig og aktivt fremmer felles krav.

Dette går også klart fram av forsvarsledelsens reaksjon på aksjonen. Delvis har den - i noen grad med hell - forsøkt å presse Landsutvalget for tillitsmenn i Forsvaret til å ta avstand fra aksjonen. Dette Landsutvalget - som er inkorporert i statsapparatet bl. a. ved at staten og forsvarsledelsen har utpekte representanter i utvalget - har hele tida inntatt en vaklende og uklar holdning til aksjonen og kravet om 20 kr. Delvis har forsvarsledelsen og staten forsøkt å skremme soldater og tillitsmenn ved å antyde at aksjonen er ulovlig, dvs. går på tvers av den eksisterende tillitsmannsordningen. Dette er faktisk ikke riktig: kravene er vedtatt av soldatene på deres egne, lovlige allmannamøter. Denne skremselstaktikken har da også bare fort fram overfor enkelte mindre sterke eller korrumperte tillitsmenn.

Men nå som bevegelsen blant soldatene har fått en så bred tyngde som i dag, vil denne taktikken for øvrig ikke lykkes. Det som nå kan hindre innfrielse av kravene, er at de menige soldatene blir passivisert i forhold til spørsmålet. For at kravet om 20 kr. - samt om innføring av dimisjonspenger og om større frihet i fritida, som også inngår i SOLDAT 73 - skal vinne fram, må soldatene selv vise at de er villige til å sette makt bak kravene. Det viser seg at det ikke fører noen veg å stole på tillitsmannspammer som sitter fast i statens og forsvarsledelsens skruestikke. Bare en samlet og kampvillig soldatmasse kan tvinge motparten i kne. For hva er klassestatens forsvarsmakt hvis den blir lammet av streiker?

Kampen for en uavhengig interesseorganisasjon

På dette området gjelder det om å omdanne den eksisterende tillitsmannsordningen til soldatenes egen selvstendige interesseorganisasjon. Den nåværende tillitsmannsordning ble innført i fjor, og er et tydelig produkt av statens og forsvarsledelsens forsøk på å fange opp og dempe den økende kampviljen blant soldatene. På den ene siden gir den soldatene større og klart fastsatte rettigheter til å avholde møter i tjenestetida. Men på den andre siden betyr den en fullstendig

innkorporering av tillitsmannsapparatet i statens og forsvarsledelsens grep. På ekte korporativt vis er staten og/eller forsvarsledelsen representert med utpekte representanter i tillitsmannsorganene på alle plan. Dessuten setter reglene strenge grenser for tillitsmennenes handlefrihet, og inneholder til og med adgang for de militære sjefene til å få avsatt soldatvalgte tillitsmenn som blir for brysomme. Vil ikke tillitsmennene "samarbeide", så skal de! Monstret er det samme som i Hovedavtalen mellom LO og NAF, bare at det går enda lenger i å svinebinde tillitsmennene. Reglene ikke bare begrenser disses handlefrihet, men legger til rette for en kontinuerlig overvåking av tillitsmennenes virksomhet fra statens og forsvarsledelsens side.

Nettopp blant annet Landsutvalget for tillitsmenn's vaklende holdning til kravet om 20 kr. i dagpenger har vist ubrukbarheten av den nåværende tillitsmannsordningen for soldatenes kamp. Det reiser seg et voksende krav om løsrivelse av tillitsmannsordningen fra statens og forsvarsledelsens grep, om at alle statlige og militære representanter i soldatenes organer må ut, kort sagt om at soldatene - ikke deres motpart - må kontrollere og bestemme sine tillitsmenns virksomhet.

Kampen for politisk-demokratiske rettigheter

Denne kampen er preget av den samme problemstilling som den sist nevnte. I aksjonen SOLDAT 73 inngikk det også et krav om innføring av et klart skille mellom tjeneste og fritid, noe som blant annet må innebære at soldatene får full frihet til å drive politisk virksomhet i fritida. Dette krav er ikke på noen måte innfridd i den melding om politisk virksomhet i Forsvaret som Forsvarsdepartementet nylig har lagt fram. Denne meldingen tar tvert om sikte på - i likhet med den eksisterende tillitsmannsordningen - å begrense, kontrollere, og ikke minst overvåke soldatenes politiske virksomhet. Staten og forsvarsledelsen har resonnert slik at det er hedre å integrere og ufarliggjøre soldatenes politiske interesser enn å la dem utfolde seg i ulovlige former, slik det skjer i dag da enhver form for politisk virksomhet er forbudt. Meldingen går inn for å tillate opprettelse av et såkalt soldatforum, hvor soldatene skal ha lov til å diskutere politiske spørsmål, men ikke til å vedta uttalelser - og som skal styres av et organ sammensatt av mannskaper og befal. Siktepunktet er altså å ta brodden av soldatenes politiske virksomhet, sammen med å skaffe seg adgang til en mye bedre kartlegging av mannskapenes politiske standpunkter enn en har i dag! - Det andre hovedpunktet i meldningen går ut på å

tillate politiske studiesirkler, men vel å merke bare slike som er godkjent av statlige studieorganisasjoner. - Det siste viktige punktet i meldingen går ut på at det ikke må foregå noen som helst sammenblanding av politikk og tillitsmannsarbeid - et krampaktig forsøk på å skille soldatenes interessekamp fra resten av det arbeidende folkets kamp.

Denne meldingen har allerede - på grunn av sin korporative karakter og helt illusoriske politiske friheter - allerede støtt på kraftig protest fra mannskapene. Soldatene krever fulle demokratiske rettigheter - nå!

De tre hovedkrav vi her har oppsummert, har ikke vanskelig for å bli innfridd fordi det sitter spesielt ondsinnede eller motvillige personer i staten og forsvarsledelsen. Den avgjørende grunnen er at det norske forsvaret ikke er - og aldri kan bli i et klassesamfunn - "hele folket's" forsvar, men den herskende klassens - kapitalistenes - voldelige forsvar for sin maktposisjon mot arbeiderklassen. Det kjedelige for utbytterklassen i denne forbindelse er at vårt lands forsvarsmakt bygger på allmenn verneplikt, dvs. i hovedsak baserer seg på mannskap fra arbeiderklassen og andre undertrykte lag av folket. (Dette styrkes ytterligere av at overklasseungdommen gjennom forbindelser klarer å lure seg unna vanlig tjeneste i svært stor grad, og blir plassert på kontor o. l.) Det er dette som gjør det nødvendig for klassestaten å holde dagpengene nede på et så lavt nivå som mulig, og å opprettholde et strengt skille mellom det militære og sivile liv ved å gjøre tjenestetida ufri og nedverdiggende. Derfor nektes soldatene organisasjonsfrihet og demokratiske rettigheter. Når "forsvaret" skal brukes mot det arbeidende folkets kamp, må det bestå av folk som når de bærer uniform er blitt vant til å bøye hodet, adlyde ordre og glemmer det sivile liv. Ufriheten og kadaverdisiplinen er ikke noe som med naturnødvendighet tilhører alle typer militærvesen, men som nødvendigvis er hovedkjennetegnet ved en forsvarsmakt som er i hendene på en herskende mindretallsklasse. Utbyttingen gjør det nødvendig å skille ut en særskilt undertrykkelsesmakt, som står over og mot de utbyttede.

Langt lettere hadde det vært for staten hvis Forsvaret hadde bestått av vervet personell, av betalte, profesjonelle soldater. Dette viser seg blant annet i at USA nå - etter

Forts.s. 12

Kommunistenes syn på splittelse og enhet

I den senere tid har vi sett hvordan den såkalte "venstrebevegelsen" i Norge har utviklet seg på bekostning av det tradisjonelle sosialdemokrati, som i og med sitt engasjement for EEC er blitt svekket politisk. Vi har sett hvordan SF, AIK, NKP og det nye SUF-partiet AKP(ml) alle sammen går inn for at "venstrekreftene" må sarles om en "ny" politikk. Dette skjer samtidig som de alle arbeider for å styrke sin egen posisjon foran dette påtenkte samarbeidet, for selv å forsøke å ha utviklingen under kontroll.

For mange progressive arbeidere kan kanskje dette ved første øyekast se ut som en utvikling i riktig retning, og de kan kanskje mene at dette er en utvikling bort fra en negativ splittelse. Det er fremdeles en utbredt oppfatning innen arbeiderklassen at splittelse skader deres egen kamp, og derfor mener mange at den må bekjempes.

Vi vil i denne artikkelen legge fram Kommunistisk Arbeiderforbunds syn på splittelse og enhet innenfor arbeiderbevegelsens rekke.

For det første må det understrekes at historien viser oss at det i hovedsak finnes to forskjellige former for splittelse, en form som tjener arbeiderklassens kamp, og en som skader den.

Den splittelsen som tjener arbeiderklassen er den som foregår på et politisk grunnlag, rettet mot klassesamarbeid og småborgerlig tenkning, slik det kommer til uttrykk gjennom reformisme og revisjonisme. En slik splittelse er en betingelse for arbeiderklassens selvstendige organisering på eget klassemessig grunnlag, og den er en forutsetning for aktiv revolusjonær kamp. Historien viser oss at den revolusjonære bevegelsen alltid har utviklet seg i kamp mot borgerlig innflytelse, og at den har utviklet sin politiske kampkraft gjennom adskillelse fra borgerlige retninger.

Typiske eksempler på dette er hvordan bolsjevikene i Russland gjennom splittelsen og kampen mot mensjevikene la det politiske grunnlaget for gjennomføringen av oktoberrevolusjonen, og videre hvordan den internasjonale kommunistiske bevegelsen utviklet seg gjennom splittelsen ved den 2. Internasjonales råtne sosialdemokratiske politikk og Kautskys revisjonistiske "sentrumsretning". Fra norsk historie kjenner vi til hvordan betingelsen for utvikling av Norges Kommunistiske Parti nettopp var et brudd med sosialdemokrati og revisjonisme.

Samtidig har det også vist seg gang på gang at splittelse og avgrensing fra borgerlige ideer ikke på noen måte betyr at borgerlige teorier dermed er utryddet i den revolusjonære bevegelsen. Nye motsigelser har stadig oppstått, og klassefienden har kunnet overta kommunistiske partier og revolusjonære organisasjoner som tidligere hadde gjennomført seierrike kamper mot nettopp denne fienden. Etter 29 års sovjet-styre klarte klassefienden å tilrive seg statsmakten i Sovjet-Unionen. Alle de østeuropeiske folkeokratiske partier, med unntak av Albania, ble også overtatt av det nye byråkrat-borgerskapet som vokste fram. Samtlige østeuropeiske kommunistpartier, inklusive NKP, utviklet seg også til revisjonistiske partier.

Bakgrunnen for at dette kunne skje er at klassekampen mellom proletariat og borgerskap også trenger inn i og foregår innenfor arbeiderklassens revolusjonære organisasjoner. I og med at det stadig foregår kamp mellom proletariat og borgerskap på det økonomiske og politiske området kan det ikke unngås at denne kampen også vil gjenspeile seg i de organisasjoner som proletariatet oppretter.

Den splittelse som skader arbeiderklassen og setter dens kamp tilbake er den som skjer gjennom at borgerlige agenter får kontroll med, og hegemoni i arbeiderklassens organisa-

sjoner. Eksempler på dette er nettopp den moderne revisjonismen som tilrev seg statsmakten i Sovjet-Unionen og Øst-Europa, NKPs utarting til et småborgerlig reformparti og det kapitalistiske statsapparatets overtakelse av LO her i Norge.

Når det gjelder splittelsen i arbeiderbevegelsen er det altså både en positiv og en negativ side som kommer til uttrykk. For at arbeiderklassens revolusjonære kommunistiske organisasjon skal bestå og utvikle seg på et proletarisk-revolusjonært grunnlag, er det nødvendig med en aktiv ideologisk og praktisk politisk kamp mot alle småborgerlige retninger som forsøker å tildekke klassesmotsetningene, og som arbeider for å underlegge arbeiderklassens kamp en småborgerlig ledelse.

Ut fra dette faste prinsipielle synspunktet ønsker ikke vi kommunister noen enhet med den småborgerlige "venstrebevegelsen". Tvert imot tar vi sikte på å utvikle en bevisst kamplinje mot deres "enhetslinje", og deres bestrebelser på å samle den såkalte "venstrebevegelsen" på 1. mai og ved felles opptreden ved stortingsvalget. Dette vil vi gjøre gjennom klart å påvise hvordan deres praktiske politikk ikke tjener arbeiderklassen, men borgerskapet.

Hovedsaken for disse organisasjoner helt fra SF til studentorganisasjonen AKP er å forsvare småborgerskapets linje i den fortsatte kampen mot EEC, og ut fra dette hente politisk og organisatorisk fortjeneste. Trass i bitre indre politiske og personlige motsetninger forenes de i et diffust forsvar for "folkets nei".

En kommunistisk linje for å reise arbeiderklassen til kamp har et helt annet utgangspunkt og perspektiv. Vi tar sikte på å utvikle den spontane kampen mot EEC til å bli en bevisst økonomisk og politisk kamp mot hele det kapitalistiske utbyttersamfunnet. Vi mobiliserer ikke arbeiderklassen til kamp mot en "utviklingsklausul" eller til støtte for regjeringen Khorvalds reaksjonære politikk. Vi tar opp kampen mot hele det samfunnssystem som EEC er et naturlig og lovlig resultat av. Vår målsetting er den sosialistiske revolusjon og opprettelsen av proletariatets diktatur.

Gjennom hele vårt politiske arbeid tar vi avstand fra enhet på et småborgerlig grunnlag. Dette gjør vi fordi en slik enhet vil sette utviklingen av hele arbeiderklassens kamp tilbake, og binde den til en ledelse som har som motiv og målsetting å bevare det norske borgerskapets klasseinteresser og trygge deres utbytting av arbeidsfolk.

Den enheten som vil tjene arbeiderklassen må ta utgangspunkt i dens egen kamp mot utbytting og undertrykkelse, og den må bygges opp på klassekampens grunn. Arbeiderklassen - den kraft som skaper samfunnsverdiene - er den eneste klasse som ut fra sin stilling og erfaring er i stand til å reise kampen mot det kapitalistiske klassesamfunnet, med en revolusjonær sosialistisk målsetting. Vi arbeidere trenger ikke "hjelp" fra fagforeningspartier eller småborgerlige akademikere for å reise den kampen. Tvert imot kan de godt få lov til å sysle med sine egne "nasjonale verdier" og sine utopiske forestillinger om den "snille" nasjonale kapitalisme. Arbeiderklassen har så allikevel ikke det minste bruk for deres falske "vennetjenester".

Kommunistisk Arbeiderforbund vil med alle midler arbeide for en virkelig enhet i arbeiderklassen på dens eget klassemessige grunnlag. Denne enheten kan ikke oppnås gjennom byråkratiske vedtak fra selvbestaltede "arbeiderledere", men kan bare kjempes fram gjennom uforsonlig kamp mot utbytterklassen og klassesamarbeidet.

E. E.

SOLDATENES....

vanskene med soldatmoralen under Vietnam-krigen - har besluttet seg til å gå over til en fullstendig vervet hær. Desto mer understreker dette det riktige og viktige i at den klassebevisste del av ungdommen i vårt land har gått over fra å nekte militærtjeneste på politisk grunnlag til å arbeide politisk innen forsvaret. En for utstrakt militærnektning kan faktisk gi klassestaten en lettvinnt unnskyldning til å gå over til utelukkende vervet personell.

Således peker den intensiverte soldatkampen langt ut over de umiddelbare dagmålene - faktisk fram mot den sosialistiske revolusjonen. Bare en sosialistisk stat - der arbeiderklassen har makten - kan oppheve dagens grunnleggende skille mellom militært og sivil liv, og gjøre forsvaret til det arbeidende folkets forsvarsmakt.

Den siste tids avsløringer av at de store NATO-øvelsene vesentlig retter seg mot den norske arbeiderklassens arbeidsplasser og progressiv ungdom har for all verden demonstrert klassekarakteren av den nåværende forsvarsmakt. Desto viktigere er det nå at arbeiderklassen - gjennom sine fagforeninger og andre organisasjoner - yter støtte til soldatenes kamp.

Harald Berntsen

Arbeiderklassens frigjøring - dens eget verk...

og undertrykte nasjoner. Dette gir muligheter for arbeiderklassen til å trosse imperialismen, nedkjempe sitt eget borgerskap, og gjennomføre sosialismen i eget land, under ledelse av sin organiserte fortropp, det kommunistiske partiet.

I kampen for å bygge dette partiet legger Kommunistisk Arbeiderforbund hovedvekten på å utvikle forståelsen for den sosialistiske revolusjonens nødvendighet. Vi henvender oss til vår egen klasse, til den klasse som ikke har noen privilegier og rettigheter å miste, men tvert i mot har en verden å vinne, og som ut fra denne sin samfunnsmessige stilling er den eneste revolusjonære klasse. Det er bare arbeiderklassens organiserte kraft som vil være i stand til å knuse hele det gamle utbyttersamfunnet!

Mot alle småborgeres falske prat om "folkets enhet" og "demokratiske reformer" på utbyttersamfunnets premisser, stiller vi den kjerpende enhet på klassekampens grunn. Det er dette vårt faste prinsipielle grunnlag som skarpt adskiller Kommunistisk Arbeiderforbund fra hele den småborgerlige "venstrebevegelse". Vårt politiske arbeid tar ikke sikte på å forene, men tvert i mot å avgrense, arbeiderklassens kamp fra småborgerskapets og det nasjonale borgerskaps reaksjonære bestrebelser.

Kommunistisk Arbeiderforbund henvender seg til dere som har innsett at det kapitalistiske utbyttersamfunnet har utspilt sin rolle, og til alle arbeidere som i dag er nødt til å kjempe mot den vilkårlighet som det kapitalistiske samfunnet utsetter dem for.

Vær med og dann arbeiderklassens kampenhet på revolusjonær grunn! Organiser kampen mot kapitalismens framstøt på din arbeidsplass og i ditt boligområde!

NED MED KAPITALISMEN!

LEVE SOSIALISMEN!

Kjell Hovden

Egil Engeland

Arbeidet blant...

For å gi arbeiderungdommen kjennskap til lovene for samfunnets utvikling og for å utvikle dem til revolusjonære kjenpere må hovedvekten i Forbundets politiske arbeid blant dem legges på studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Disse studiene må være lagt opp slik at de på en konkret og lettfattelig måte gir kunnskaper om de grunnleggende teoretiske spørsmål, samtidig som de trekker opp strategien og taktikken for arbeiderklassens revolusjonære kamp i dagens situasjon. Studiene må ta utgangspunkt i arbeiderungdommens viktigste kampspørsmål, og sammenbinde dem med hele klassens kamp.

Det må legges avgjørende vekt på å forene studiene med praktisk politisk arbeid. De tilegnede teoretiske kunnskaper må alltid forenes med klassekampens konkrete praksis.

Et eksempel på praktisk arbeid som studiedeltakerne raskt må trekkes med i er salg av Røde Fane og "den røde Arbeideren", likeledes utdeling av lopesedler.

Foruten grunnstudier i marxismen-leninismen må det også utarbeides studieopplegg for mer inngående studier av filosofi, politisk økonomi, og strategi og taktikk. Dessuten er det svært viktig at aktuelle faglige og politiske spørsmål tas opp til diskusjon i studiegruppene.

Hele studiearbeidet er en del av Forbundets partibyggende arbeid. Gjennom det blir organisasjonen tilført nye ungdomskadre som medlemmer og sympatisører. Studiegruppene på bedriftene og i boligområdene er dermed med på å utvikle og styrke de kommunistiske lokalorganisasjoner.

Arbeiderklassens kamp mot videre framstøt for EEC-medlemskap er et viktig kampspørsmål. Blant arbeiderungdommen er det viktig å kjøre ut Forbundets proletariske linje i dette spørsmålet. Vi må klart påvise at kampen mot EEC er klassekamp og at den derfor for arbeiderklassen må være en del av den almenne kampen mot kapitalismen, for sosialismen. Gjennom praktiske eksempler må vi vise hvorfor kapitalistenes fortsatte EEC-bestrebelser må settes i sammenheng med dyrtidsutvikling og rasjonalisering, og vi må vise hvorfor arbeiderklassen må være den ledende kraft i kampen. Vi må på denne måten utvikle et klart revolusjonært alternativ til den borgerlige og småborgerlige motstandsbevegelsen.

Et annet spørsmål av stor betydning er det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet. Det må her legges stor vekt på å utvikle en sterk støtte blant arbeiderungdommen for de undertrykte arbeidere og folks kamp mot imperialismen. Hele vårt solidaritetsarbeid må gjennomføres av den proletariske internasjonales idé. Det må understrekes at den beste støtten vi kan gi verdens undertrykte folk er å utvikle kampen mot kapitalismen i vårt eget land og på vår egen arbeidsplass. Vi må påvise at de undertrykte folks kamp er en del av vår

egen kamp, og på dette grunnlag må vi drive aktivt solidaritetsarbeid.

Hele Forbundets propaganda blant arbeiderungdommen må innrettes på å trekke nye kamerater med i den revolusjonære bevegelse. Vi må i dette arbeidet alltid anvende masselinja, gjennom å ta utgangspunkt i massenes behov og ønsker, studere disse og etter analyse omvandle dem til revolusjonær politikk.

Iskra.

KINA I DAG

Utkommer hver måned

Vil De abonnere på «Kina i dag», vennligst skriv til Kultur- og Opplysningsavdelingen ved Folkerepublikken Kinas ambassade i Norge.
Postadresse: Inkognitgt. 11, Oslo 2. Telefoner: 44 96 74

Abonnementspris: Kr. 1.00 pr. ar.

Arbeiderklassens frigjøring - dens eget verk

(2. del)

Arbeiderklassens indre fiender.

I kampen for å reise en sterk revolusjonær bevegelse ut fra sine egne klassemessige interesser har arbeiderklassen meget sterke fiender å overvinne innenfor sine egne rekker. For borgerskapet er det ikke nok å kunne utbytte arbeiderklassen lønns- og arbeidsmessig, de vil også med alle midler forsøke å passivisere og likvidere bevegelsen ved hjelp av klassesamarbeid og revisjonistisk ideologi.

Her i Norge hadde vi i over 30 år en sosialdemokratisk regjering som greide å passivisere store deler av arbeiderklassen gjennom sin "velferds"- og klassesamarbeidsideologi. Arbeidsfolk fikk høre at de som et resultat av D.N.A.-regjeringens maktovertakelse hadde fått trygget og sikret sine egne vilkår, og de fikk vite at Norge var et slags samfunn med en blandings-økonomi mellom kapitalisme og sosialisme, der de sosialistiske elementene ble stadig sterkere. Dette fantastiske bedraget kunne sosialdemokratiet kjøre ut først og fremst av to årsaker.

For det ene fikk de i 1935 regjeringsmakten på et for borgerskapet ytterst beleilig tidspunkt. På grunn av høykonjunkturen som opprustningen internasjonalt medførte, ble den kapitalistiske økonomien grådvis stabilisert også her i landet, og dette resulterte i at arbeidsløsheten etterhvert ble borte. Vanlige arbeidsfolk identifiserte i stor grad denne utviklingen med regjeringen Nygårdsvold, og det kan sies at sosialdemokratiets spesielle innsats på dette tidspunkt førte til at den sosialdemokratiske ideologi fikk dominans i Norge. Dette var et av de få land i Vest-Europa der den revolusjonære arbeiderbevegelse tidligere hadde spilt en stor rolle.

Årsaken til at denne utvikling kunne finne sted har for en vesentlig del sammenheng med det fullstendige hegemoni som D.N.A. på dette tidspunktet opparbeidet seg innen L.O., et redskap som de effektivt brukte, og siden har brukt, for å trygge sin egen organisatoriske stilling. Helt siden da, og fram til den seneste tid, har sosialdemokratiets hegemoni utgjort den viktigste basen for den ideologiske undertrykkelse av arbeiderklassen.

Den andre vesentlige årsaken er at den kraft som kunne forhindre dette, Norges Kommunistiske Parti, allerede da var beleiret med feil og mangler, både på det politiske og det organisatoriske plan. Disse slo ut i sin fulle bredde etter den andre verdenskrigen, da partiet ikke lenger hadde Komintern til å korrigere og veilede deres politiske arbeid. I stedet for i 1945 å skolere og konsolidere de store masser av nye medlemmer og sympatisører på en revolusjonær plattform, la partiledelsen i stedet opp til en direkte halehengspolitikk overfor sosialdemokratiet, både på det politiske og faglige plan. Dette førte til at N.K.P. etterhvert ble fullstendig overtatt av revisjonistiske elementer, samtidig som den kalde krigens politikk førte til et, for partiet, katastrofalt tilbakeslag. Fordi medlemmene ikke hadde fått tilstrekkelig politisk skolering, var store deler av dem heller ikke i stand til å stå i mot den anti-kommunistiske hetsbolgen.

Hele tidsepoken, fra 1935 og fram til den seneste tiden, har vært preget av sosialdemokratiets politiske og organisatoriske lederskap, samtidig som det i mange år ikke fantes et kommunistisk alternativ.

Den senere tids utvikling av klassekampen har imidlertid ført til en sterk svekkelse av sosialdemokratiets ideologiske stilling i arbeiderklassen. Dette har først og fremst sammenheng med at de sosialdemokratiske lederne i de senere år direkte har avslørt at deres politikk fullstendig er smeltet sammen med det monopolistiske statsapparatet. Spesielt ble dette spørsmålet avklart gjennom E.E.C.-kampen, der lederne i D.N.A. og L.O., sammen med Høyre, var de mest konsekvente forsvarerne for monopolkapitalismens klasseinteresser.

Denne utvikling har ført til en bevegelse bort fra sosialdemokratiet som den småborgerlige sosialismen nå forsøker å fange opp. Mot denne bakgrunnen må man se den tildels sterke aktiviteten innen den såkalte "venstrefloyen" i norsk politikk. Denne "bevegelsen" som omfatter alt fra S.F., N.K.P., A.I.K., og helt til slike student-sekter som S.U.F. - M.L.G. og Grønt gras, har et eneste stort mål felles. Det er nemlig ut fra et småborgerlig-nasjonalt grunnlag, å forhindre at bevegelsen i arbeiderklassen skal organiseres på et eget klassemessig grunnlag. Trass i sterke indre motsigelser framtrer derfor denne "venstre-bevegelsen" som en trussel mot arbeiderklassens egne interesser, og den må aktivt bekjempes av klassebevisste arbeidere.

Vi kommunister avviser den småborgerlige sosialismen fordi den tar sikte på å føre arbeiderklassens kamp inn i et nytt skjebnesvangert sidespor. Det klassiske sosialdemokratiet tok sikte på direkte å binde klassen til monopolkapitalistene gjennom å frata arbeiderne deres økonomiske kampmidler og sløve deres politiske bevissthet. Den nåværende "venstrebevegelses" utgangspunkt er å forsøke å binde arbeiderklassens spontane kamp til det nasjonale borgerskap og småborgerskapets kamp for å bevare sin "sjølråderett".

På grunnlag av dette kan vi fastslå at sosialdemokratiet ut fra sitt direkte samspill med monopolkapitalistene er den strategiske hovedfienden innenfor arbeiderbevegelsen. Den småborgerlige sosialismen og revisjonismen er den taktiske hovedfienden, fordi den forsøker å hindre arbeiderklassens ennet på et klassemessig grunnlag. Objektivt sett tjener den også monopolkapitalismen, fordi den forsinker klassens revolusjonære utvikling og bevisstgjøring.

Kampen for det kommunistiske partiet.

Da Marx og Engels sammenfattet Pariserkommunens erfaringer slo de uttrykkelig fast: "I sin kamp mot de eiendomsbesittende klassenes kollektive makt kan arbeiderklassen ikke opptre som klasse uten at den samler seg i et politisk parti som skiller seg ut fra og er motstander av alle gamle partier som de eiendomsbesittende klassene har dannet."

Vi kommunister anser ut fra dette at vår hovedoppgave i dag er å utvikle forståelsen for nødvendigheten av et kommunistisk parti innen arbeiderklassen, slik at dens mest bevisste del aktivt kan delta i byggingen av dette partiet. For å seire i klassekampen må arbeiderklassen ha et kommunistisk arbeiderparti, som består av kamerater fra klassens mest bevisste og framskredne del.

Kommunistisk Arbeiderforbund vil legge all sin virksomhet opp for å forfølge denne hovedoppgaven for arbeiderklassen i Norge. Vi avviser bestemt de nye "venstre"-allianser (NKP - SF - AIK - AKP ml) som pretenderer å samle "de sosialistiske krefter", ikke i motsetning til de borgerlige, parlamentariske institusjoner, men innen rammen av disse!

All verdens åpenbare politiske motsetninger, f.eks. NKP's klare avhengighet av de sosial-imperialistiske ledere i Moskva og AKP ml's falske "kjærlighetserklæringer" til verdensproletariatets ledende hovedkraft, KKP, forstyrrer ikke den idylliske "enhetsplattform" disse gruppers ledere nå legger opp til. Samtidig konkurrerer de om å være "kommunistisk" parti i framtidens Norge. (Det som kanskje er viktigst for dem, tross motsetningene, er deres felles småborgerlige opportuniste).

"Folkets Nei til EEC" er et vesentlig grunnlag å utvikle en progressiv politikk på, men det er ikke nok å analysere de revolusjonære og reaksjonære krefter i Norge ut fra hvem som stemte ja eller nei til norsk medlemskap i E.E.C. En sosialistisk strategi må bygge på at hovedmotsigelsen i Norge i dag, som et utviklet kapitalistisk land, går mellom proletariatet og borgerskapet.

Store deler av det nasjonale borgerskap og småborgerskapet stemte vitterlig nei til E.E.C., og store deler av arbeiderklassen det motsatte! Likevel er arbeiderklassen den revolusjonære hovedkraft, og antallet ja eller nei-stemmer hos arbeiderne har intet med denne hovedsak å gjøre. Ingen arbeidere stemte ja for å styrke, eller endog bevare, det kapitalistiske utbyttingsforhold. Men på den annen side vet vi at nei-stemmer fra småborgerskapet og det nasjonale borgerskap hadde nettopp dette motivet, om enn på sine egne særlige premisser.

Vi vil ikke gi arbeiderklassen noen illusjoner om at store politiske seire ble oppnådd det siste året. Oppsvinget i streikebevegelsen fra 1970 hadde langt større betydning! Ja eller nei til E.E.C. har for arbeiderklassen først og fremst betydning med hensyn til utnyttelse av motsetningene innen monopolborgerskapet og deres allianser, U.S.A.-imperialismen og Europa-stormaktene.

Med hensyn til det internasjonale proletariat og revolusjonens krefter i verden er framvoksten av E.E.C. progressivt fordi dette uvegerlig vil skjerpe motsetningen mellom de imperialistiske land innbyrdes. Dette vil svekke mulighetene for imperialismen til å befeste utbyttingen av verdens arbeidende folk

Forts.s. 13